

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ,"

(Ένα πολύκροτο άρθρο της διαχίμου Γερμανίδος συγγραφέως Βίκυ Μπάουμ)

ΣΦΑΛΩΣ δλος ο κόσμος ζηλεύει και θαυμάζει τους μυθώδεις μισθούς που παίρνουν ή «άστερες» του κινηματογράφου μιά πολύ λίγοι ασφαλώς είνε εκείνοι που ξέρουν τις μαρτυρικές δοκιμασίες που ύφίστανται ολοι άνεξαρτάτως οι ήθοποιοι της θόνης, μικροί και μεγάλοι, για να φέρουν σε πέρας μερικους ρόλους τους.

"Ολοι βέβαια οι ρόλοι δεν είνε δύσκολοι. Μά κι' αυτοί ούστόσο που φαίνονται απλοί και εύκολοι, για να έκτελεσθούν με άκρίβεια και τελειότητα, χρειάζονται πάντα μιά εξαντλητική σειρά από δεκαπέντε και είκοσι πολλές φορές δοκιμές, πριν ο σκηνοθέτης μείνη τέλος ευχαριστημένος.

Η Μάρλεν Νήτριχ, παράδειγμα τους χάριν εξεμυστηρευθή έχοντας σε μερικους Γερμανούς ήθοποιούς που την έπισκέφθηκαν στο Χόλλυγουντ, ότι για ένα «σαγηνευτικό» χαμόγελο ή για μιά «μοιραία» ματιά, ο σκηνοθέτης της Γιόσεφ φόν Στρένμπεργκ άπειροσέ δεκά και πολλές φορές και δεκαπέντε δοκιμές πριν... τράιψει τα χέρια του από την ευχαρίστηση.

—Τις μέρες που «γύριζε» με τον «δήμιό» μου, άνεφερε ή Μάρλεν Νήτριχ, δεν είχα καμιά ύπόταση, δεν είχα κρίση, ούτε έννοιβα τίποτε. Ήμουσν ένα αυτόματο, μιά γυναίκα-ρομπότι, μιά κοούκλα με ήλεκτρισμένα νύχια, την όποια διηύθυνε ο Γιόσεφ φόν Στρένμπεργκ. Έπίστρεφα στο σπίτι μου κατάκοπη, άρρωστη, εξάντλημένη και κάθε βράδυ, πριν κοιμηθώ, μ' Ένα ύπνο βαρύ ούς μολούθ, έκανα άπελπιμενούς όρκους να μη ξαναπατήσω το πόδι μου στο σκηνόθριο. Μά, παρ' όλα αυτά τα μαρτύρια, ύστερ' από λίγο ύπνο, ανακούοσα το κέφι μου κι' Έτρεχα πάλι κοντά στο σκηνόθνη μου, βέβαιη ούτόσο ότι θα με βασάνιζε περισσότερο ίσους από κάθε άλλη φορά. Η άγάπη για τον κινηματογράφο μοιάζει με το πάθος μερικών άνθρώπων γιά ή φά ναρκωτικά. Δεν γιαιρεύεται κανείς ποτέ! Το τραγικό αυτό μαρτύριο είνε ή ύπερτάτη ευχαρίστησίς του.

Πιο πολύ άσπαισιόδοξη και πιο πολύ «άνασχιωμένη» είνε ή Γκρέτα Γκάρμπο, ή όποια μιά μέρα μετεφέρθη στη βίλλα της άναίσθητη, κι' έβεινε στο κρεβάτι μιά ολόκληρη έβδομάδα. Η αίτια; Την φαντάζεστε; Υπερκόπωση, εξάντλησις, νευρική κρίσις! Η Γκρέτα Γκάρμπο ένει τα πιο άρρωστα νύρα από κάθε άλλο «άστέρη». Όταν γύριζε το «Γκράντ Ότέλ» του όποιου το σενάριο είνε βναλμμένο από το όμώνυμο μυθιστόρημά μου, θέλησα να παρακολουθήσω το παίξιμό της και πήγα στο στούντιο. Νόμισα, μιά κι' ήμουσν ή συγγραφέας του έργου, ότι υπορούσα να δώσω μιά χρήσιμη συμβουλή ή τούλάχιστον να παρακολουθήσω την έρμηνεία του ρόλου της ποιταγωνιστρίδας. Έ, λοιπόν θα το πιστέψετε; "Α, και είνε καθήσι παράμερε σε μιά γυναικα, άβαστη άπ' όλους, είδω ξαφνικά να παρουσιάζεται μπροστά μου ο βοηθός του σκηνοθέτου.

—Μίσοσε Μπάουμ, μου είπε, ή μίς Γκρέτα Γκάρμπο δεν ύποφέρει την παρουσία κανενός Έγνου προσώπου στο στούντιο, όταν παίζει μπροστά στο φακό...

Μέ όλλα λόγια, μου έλενε με τρόπο να τους άδειάσω τη γυναικα. Την ώρα λοιπόν που μηχανώνισα για να φύγω, είδα μενικούς άναθρώπους του στούντιο να σήνουν, μιά σειρά άπ' αλά πελώρια παρασβάν γύρω από την Γκάρμπο και το κινηματογραφικό μηχανήμα!.. Σιμπεώς είνε άληθεια αυτό που λένε στο Χόλλυγουντ ότι «την Γκρέτα Γκάρμπο δεν την βλέπει κανένα άνθρωπο μιά μιά, πασα μόνάχα ο φακό!»

Καταλαβαίνετε τώρα τί ματούρια που ύποφέρει αυτή ή μεγάλη καλλιτέ-

χνις με τα άρρωστα νύρα, όταν ύποχρεώνεται να κάνει δεκά πρόβες για μιά μικρή κι' άσημαντή σκηνή. Έδώ όμως πρέπει να δώσουμε μιά εήγησι. Η πολλές πρόβες γίνονται όχι για να δέν ξέρουν το ρόλο τους οι «άστερες», αλλά για να σύμφωνα με το νόμο του κινηματογράφου, πρέπει να «άποθαναιόθη» από το φακό το τελειότερο παίξιμο. Και για να φέρουμε ένα παράδειγμα, σας λέμε ότι στη «Βασίλισσα Χριστίνα», ή Γκρέτα Γκάρμπο έκανε δεκά πρόβες για μιά σκηνή, φορώντας τη βασιλική άμφισσι, ή όποια ήταν παραφορτωμένη από τα χρυσά κεντήματα και τα πολύτιμα πετρώδια ή ζυγίζε σωστά 75 κιλά!.. Περιττό είνε να προσθέσει κανείς ότι ή Γκρέτα Γκάρμπο λιποθύμησε κι' επανάληψι, άν μ' ένα άφάνταστο πεισμα δεν έγκατέλειψε το στούντιο, παρά μόνάχα όταν τελείωσε και τη δεκάτη πρόβα.

—Έίχα πάρει την ήρωική άπόφασι να τελειώσω, έλεγε κατόπιν στο σκηνοθέτη της, για να προτιμούσα να πεθάνω, παρά να ξαναφορέσω την άλλη μέρα εκείνη την τουαλέτα που μ' έπνιγε. Έίχα την εήτύπωσι πώς σήκωνα στην πλάτη μου ένα ολόκληρο βουδιό!..

Η πιο τραγική όμως άπ' όλες τις «γόησοσε», είνε ή Τζόαν Μπλουντέλ, ή όποια μιά φορά έξάκολούθησε να παίζη στο στούντιο δυό ώρες πριν κανει μιά έπικινδυνη έγχειρήσι σκληροοιδιότιδος!.. Η Τζόαν Μπλουντέλ, άν και ύπερερε από τρομερούς πόνους, δεν είπε τίποτε σε κανένα, για να επετρέψι με κάθε τρόπο να τελειώση εκείνη τη σκηνή, που ήταν ή τελευταία του φίλμ της. Αν σταματούσε και πήγαινε στο νοσοκομείο, το στούντιο θα έκλειπε για δεκαπέντε μέρες τούλάχιστον και όλη ή προηγούμενη δουλειά της θα πήγαινε χαμένη. Η «γόησοσα» λοιπόν προτίμησε να ύποφέρει από τους πόνους, παρά να διακινδυνεύση μιά μεγάλη έπιτυχία της.

—Θέλα να τελειώσω αυτό το φίλμ! είπε κατόπιν στους φίλους της. "Αν δεν πετύχαινε ή έγχειρήσι κι' είχα κι' εγώ την τύχη του Ροδόλφου Βαλεντινο, θα είχα αιώνιους τύψεις, στην άλλη ζωή, ότι είχα αφήσει μισοτελειωμένο το τελευταίο μου φίλμ!..

Απερίγραπτα επίσης ήταν και τα μαρτύρια που τράθηξαν όλοι οι ήθοποιοι που έπαιξαν σ' ένα παράδεινο φίλμ, στο «Η Άλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων». Όλοι οι ήθοποιοι έπαιξαν τους ρόλους παραμύθιων προσώπων και φοροσταν στο πρόσωπο τερατώδεις προσώπιδες, βαρειές και σκληρές, ή όποιες ήταν κολλημένες στα μάγουλά τους και στα χείλη τους. Κάθε φορά λοιπόν που μιλούσαν, έννοιθαν τρομερούς πόνους, για να χείλη τους σκίζόντουσαν και μάτανων.

Η Άλίσον Σκίπγουορθ, που έπαιζε το ρόλο της Βασίλοπούλας σ' αυτό το φίλμ, λιποθυμούσε στο τέλος κάθε σκηνής, ή Πόλυ Μόργκαν δε δεν άνθεζε ως το τέλος Μεταφέρθηκε άναίσθητη σε μιά κλινική και τον ρόλο της τον συνέχισε... ένας άνδρας.

Η Άννα Νιθοράκ πάλιν, όταν «γύριζε» το περίφημο φίλμ «Σφαγή» λίγο έλειψε να πεθάνη. Μια μέρα τη δάγκωσε στο πόδι ένα μεγάλο φιδι κι' ή άμορφη βεντέτα άναγκάσθηκε να ύποστη έπί τόπου μιά οδυνηρή έγχειρήσι, έπί πλέο, δε να μείνη άκίνητη έπί δυό ολόκληρες μέρες.

Όρες άγωνίας και οδυνηρού μαρτυρίου έπέρασε και ή Καρόλ Λόμπαρντ, ή όποια στο τελευταίο της φίλμ «Μπιτορέο» χόρεψε ένα δύσκολο χορό, φορώντας χρυσά σκαρπίνια με πάρα πολύ ψηλό τακούνι.

—Έπί δυό ώρες είχα ξεπαρθρωμένα τα σφυρα μου και γόρυφα με τα νύχια! έλεγε ύστερα στίς φίλες της. Αυτό το μαρτύριο δεν θα υποσούσε να το ξεχάσω ποτέ. "Ότα, τελείωσα να τη σκηνή αυτή, δεν μπορούσα πια να σταθώ στα πόδια μου και σωσάσθηκα λιπόθυμη στη μέση του στούντιο!..

(Η συνέχεια εις την σελίδα 1005)

Ο Τζων Μπάρρμπορ στο φίλμ «Έρρικος Δος», με τη σιβερνια πανοπλία, ή όποια τον ξεβόασε κυριολεκτικώς!..

ΜΙΑ ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΗΤΕΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 990)

Μάνταλεν. Μά ευχαριστίστηκαν να τη βρασάνιζα και να την πειρά-

ζή. Δεν χώνευε τη Μάριον.
—Δεν μπορώ να καταλάβω, της έλεγε, τί θες να κρατάς στο σπίτι αυτό το παιδί, αφού δεν είναι δικό μου. Δεν το κλείνεις καλύτερα στ' όρφανοτροφείο να ηουχάσουμε!

Η Μάνταλεν εξεγερώνονταν τότε και τόν άπειλούσε ότι ήταν ίδια και να κάνει κι' έγκλημα ακόμη για να προστατεύσει το παιδί της.

—Ένα βράδυ ο Σμιθ γύρισε από τη Λέσχη μεθυσμένος. Φώναζε σαν άγριαθήρωπος και μούγκριζε σαν ταύρος.

—Σίγα και θά ζυμώσης τη Μάριον, τού παρατήρησε η γυναίκα του.

Μά ο Σμιθ εξαγριώθηκε τότε ακόμη πιο πολύ. "Όλο το μίσος του εκχύθηκε τότε σε άκατανόηστες βρισιές για το άθωο παιδί. Η Μάνταλεν ξζαλλά άρχισε κι' εκείνη να τού φωνάζει ότι είναι ένας αναισθητός. "Ο Σμιθ για να την εκδικηθή έτρεξε στο δωμάτιο τού παιδιού, άρπαξε τη Μάριον πού κοιμόταν στα χέρια του και την έβγαλε με δύναμη στο πάτωμα. Τό μικρό έβριζε στον τόπο. Η Μάνταλεν έβγαλε μιά παραταχτική κραυγή και ρίχτηκε στον άνδρα της. Άρχισε τότε μιά τρομαχτική πάλη μεταξύ τους.

Τόση ήταν η λύσσα της τραγικής μητέρας, ώστε κατώρθωσε να τόν κυλίσει καταγής και να τόν στραγγαλίσει, εκεί κοντά στο πτώμα της μικρούλας Μάριον.

Αυτή ήταν η τραγωδία που είχε οδηγήσει τη Μάνταλεν στο δικαστήριο. Μά οι Ένορκι δικαιολόγησαν τόν πόνο της και την άθώωσαν. Η Μάνταλεν όμως άν και ζή τώρα μέσα στην πολυτέλεια, δεν είναι εύχυσιαμένη. Κλάει διαρκώς τó παιδί της, την άμορφη Μάριον, τó φτωχό θμα ενός πλασίου κτηναισθόπου. ΤΣΑΡΑΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΤΟ ΜΠΑΟΥΛΟ ΜΕ ΤΟ ΠΤΩΜΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 983)

λητους ανθρώπους. Τό μυαλό μου είχε σταματήσει και δέν σκεπτόμουν τίποτα. Έπιπέλου ταιριαζε ένα κλειδί, μπήκε στην κλειδιώνα και τ' άκουσα πού γυρνούσε."

Τότε άρχισα να γελώ σαν ήλιος; άνοιξαν τó καπάκι τού μπαούλου κ' είδαν μέσα διάφορα παιδικά, πλεχτά ρουχαλάκια, καλτσάκια, σαπούνια, γιακάδες. Κι' ενώ οι ύπάλληλοι μάχνανε ανάμεσα σε κείνα τά πράγματα για να δούν μήπως ύπάρχει τίποτε πού να πληρώνη δημοτικό φόρο, εγώ αναρωτιόμουν πούς φουκαράς την έπασε και πήρε τó μπαούλο μου για δικό του και τραβούσε τώρα ήχοος μέσα στο Παρίσι, με τó άμπελαρισμένο πτώμα της χήρας. Και τó περιεργότερο από όλα, είνε πού δέν άκουσα ποτέ τó παραμικρότερο γι' αυτή την ύπόθεσι. Μήπως ο άνθρωπος πού πήρε τó μπαούλο μου φοβήθηκε μή μπλεχτεί κι' απόφυγε να αναφέρει τó λάθος του στην άστυνομία, Δέν έχω ιδέα. Δέν μπορώ όμως να κρατήσω τά γέλια, όταν συλλογιέμαι τί μούτρα πού θάκανε ο κακομοιρης, μόλις άνοιξε τó μπαούλο μου!

Μέσα στα διάφορα πλεχτά τού μπαούλου, θρήκα και αυτό τó μάλλινο γιλέκο. Τό φορώ τρία χρόνια τώρα και κρατάει, ζέρει, μιά ζεστασιά...

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΑΚΑΒΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 966)

και είδαν κοντά σ' ένα μικρό θόλο ένα παράξενο φυτό, ένα κάκτο, πού μεγάλωνε σιγά-σιγά μπροστά στα μάτια τους. "Ο Λάρου, περίεργος, έσκυψε πιο κοντά, κι' από μιά χαρμαίδα πού είχε άνοιξει ο κάκτος στην άκρη τού θόλου, είδε έναν παλιό Ίνδικό τάφο, γεμάτο από πολύτιμα πετράδια πού άστραφταν με ήριδικές λάμψεις.

—"Ο θησαυρός τού Άκάβα! φώναζε κατάχλωμος από τη συγκίνηση ο Λάρου Χουάτ.

Η Άλιαν έσκυψε κοντά του κ' είδε κι' εκείνη τó λαμπύριο των πετρωιδιών. "Εοφίσε τότε τó χέρι του και τόν κοττάξε με τρυφερότητα στα μάτια, εύχυσιαμένη.

—Εκείνη τη μέρα ή άμορφη Άμερικανίδα είχε ανακαλύψει κι' έναν άλλο θησαυρό πού πολύτιμο: τόν έρωτα.

ΝΟΡΑ ΜΠΟΥΡΚΕ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΦΩΝΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΕΙ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 986)

Χάρισσον, για να μην άκούση την φωνή τού άβρατου προτάτου της, είχε πειρώσει με τη ζωή της αυτή την έπιπολασιότητα της.

Άλλά ύπάρχουν ακόμη κι' ένα σωρό άλλα παραδείγματα ανθρώπων, οι όποιοι προαισθάνονται τόν κίνδυνο πού τούς άπειλει. Δυστυχώς όμως πού λίγοι είναι εκείνοι πού προσέχουν αυτή την προειδοποίηση. "Όλοι οι άλλοι κάνουν πάντα ό,τι τούς κατεβή στο κεφάλι και δέν ύποχωρούν μπροστά και στον μεγαλύτερο κίνδυνο. Γι' αυτό και πληρώνουν ακριβά κάθε άνοησία τους, όπως δικαίως παρατήρησε στο τέλος της ομιλίας του κι' ο καθηγητής Κρόκ. ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΤΑ ΨΕΥΤΙΚΑ ΜΠΙΖΟΥ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 965)

"Ετσι κ' έγινε... Την επομένη, κατά τά μεσάνυχτα, ή "Εθιβ και ο Τζών γυρνούσανε και πάλι από τούς ίδιους σκοτεινούς δρόμους, φεύγοντας από τά ίδια κακοσύνιστα κέντρα. Ο Τζών ήταν έξαιρετικά νευρικός, διαρκώς έριγγε γύρω του άνήσυχες ματιές. Η "Εθιβ γελούσε με τούς φόβους του...

Ξαφνικά όμως, πίσω από τη γωνία ενός δρόμου πρόβλεσαν δυο σιλουέτες, πού ώρμησαν εναντίον τού ζεύγους, με διαθέσεις κάθε άλλο παρά αγαθές... Άλλά την ίδια στιγμή, από μιά άλλη γωνιά παρουσιάστηκαν δυο Γάλλοι χωροφύλακες συνοδευμένοι και από δυο άνδρες με πολιτική περιβολή—τούς δυο μυστικούς άστυνομους, πού είχαν έντολή από τόν κ. Στάρνοχ Χάλες να προστατεύσουν την γυναίκα του... Και οι άστυνομικοί, με λίγες γοργές κινήσεις, πέρασαν τής χειροπέδες διχ' μόνα—στίς δυο "σιλουέτες", άλλα και στον Τζών Πάρκιγκ!...

—Άπέτυχε τó κόπλο σου, Μπράσον! είπε ένας από τούς μυστικούς άστυνομους στον θήθεν Πάρκιγκ. Σε παρακολουθούμε δεκαπέντε μέρες τώρα θίμα προς θίμα... Και άπνε πού ή κυρία Στάρνοχ Χάλες φοράει τά άληθινά της μπίζου, άπόάσιες να φανερωθής πούος είσαι... Κ' έβαλες τούς συντρόφους σου να ληστεύουν την κυρία...

Ο Ίζών χαμήλωσε τά μάτια του, χωρίς να πη τίποτα...

Μά ή "Εθιβ άρχισε να γελάη, να γελάη με όλη της την καρδιά.

Οι άλλοι την κύτταζαν κατάπληκτοι, χωρίς να μπορούν να έξηγήσουν την άσρη ή της ξαφνικής εύθυμιάς της.

—Ω, αγαπητέ μου φιλε, τί έπαθες! είπε, τέλος, στον Τζών Μπράσον. Πόσο σου λυπάμαι... Την έπαθες άσχημα... Μά, τόσο καρό, φορούσας...τ' άληθινά μου μπίζου! Είχα άφψει στον κοσμηματοπώλη τά ψεύτικα, γιατί μού έκανε κακό να άποχωριστώ τά γνήσια μου κοσμήματα... Γιατί ξεγέλασας και τόν Ίζον τόν καταστηματούχη; "Ετσι...από μιά ιδιοτροπία... Άλλά σήμερα, για να σε πειράξω, για να σου δείξω ότι δέν φοβόμαι τίποτα, άφισα τ' άληθινά και φόρεσα τά ψεύτικα μου—θεβαίνα ότι δέν θά καταλάβανεις τί παιγνίδι σου έπαίξα, ότι θά νόμιζες πως σήμερα ακριβώς φορώ τ' άληθινά... Και την έπαθες, φίλε μου φιλε! Και θά σε πάνε τώρα φυλακή! Τι κρίμα! Χόρευες τόσο καλά!... OSCAR FEILD

ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ",

(Συνέχεια εκ της σελίδος 992)

Ο Τζών Μπάρρμυρ, πάλι, στην περίφημη δημιουργία του "Ερρίκος ΙΓ'", φορούσε από την άρχή ως τó τέλος μιά σιδεράκια πανοπλία, με την όποια ήταν ύποχωρεμένος να μονομαχή, να ήπειυή, να κυνηγή, τρέχοντας τούς άντιπάλους του και επί πλέον να πάξει περιπατητές έρωτικές σκηνές.

Τέλος, ο Τζόνου Βίτσιμουλλερ και ή Μάρρην "Ο Σουλλίθαν, οι άληθινοί πρωταγωνιστά του «Ταρκάν», όπως έπαιζαν σχεδόν όλόγυμνοι μέσα στη Λούγκλα, ύπέφεραν τά πόνεινα από τά άγκάθια, από τά νυχια τών ζώων και από τά μετερά κλαδιά. Τόσο τó σωμα της Μάρρην "Ο Σουλλίθαν, όσο και τó ύπέροχο σώμα τού Τζόνου Βίτσιμουλλερ ήσαν πάντα καταματωμένα από τις πληγές. Κι' όμως οι θεατάι αυτού τού φιλιμ δεν βλέπουν τίποτε, γιατί πάνω από κάθε τέτοια πληγή ύπάρχει ένα παχύ στρώμα τ'άστας...

Καθώς βλέπετε λοιπόν, ή μόνη παρηγοριά σ' αυτά τά άφάνταστα μαρτύρια πού τραβούν οι ήθοποιοί τού κινηματογράφου, γυναίκες κι' άνδρες, είναι οι μεγάλοι μισθοί τους.

ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

Η ΠΡΟΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΛΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 977)

ζήσω. Πώς τόλμησες να ζητήσης την συνδρομή μου;

"Επειτα όμως σκέφθηκε ότι αυτά τά πέζος ύπάρχουν ακόμη στην...κάλτσα της κι' ότι άν την άφινε στο έλεος τών άστυνομικών, αυτός θά έβγαλε ζημιωμένος. "Εσπευσε λοιπόν να τη σηκώσει από κάτω και να της δηλώσει ότι τού χρειαζόντουσαν λεφτά για να φροντίσει να μη την τιμωρήσουν. Κι' ή Καρμέλα τού έδωσε τίν...προίκα της. "Επειτα άκολούθησε τούς άστυνομικούς ήσυχη ότι ο "Άλφρεντ θά τη γλύτωνε από τά κάτεργα. Και πράγματι ο "Άλφρεντ τά κατάφερε περίφημα. Με τις κολακειές του και τις ύποσχέσεις του κατώρθωσε να πείσει τούς άστυνομικούς ν' άφήσουν έλευθερη την Καρμέλα. Άλλωστε οι Άργεντινοί άστυνομικοί κάνουν τόσες θρωμοδουλίες, ώστε δέν τούς συμφέρει να μαλώσουν μ' έναν "επαγγελματία. Δέν πού ο ανιόρ "Άλφρεντ. Γι' αυτό προτίμησαν ν' άφήσουν ήσυχη την Καρμέλα και να συλλάβουν τόν φαρμακοποιό Σορέλο, από τόν όποιο έκόλλασε δέν είχαν να κερδίσουν τίποτα... ΤΖΩΝ ΠΕΡΚΕΡ